

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 15.552 van 5 september 2023
in de zaak A. 239.517/VII-42.109**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sonila Tuci
 kantoor houdend te 1200 Brussel
 Vergoteplein 10B/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
 DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 juni 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 289.208 van 24 mei 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 1 augustus 2023 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet

die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voornoemde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest met betrekking tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus enerzijds overweegt dat het niet nodig is dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld en anderzijds uit een arrest in een strafzaak afleidt dat verzoeker ontegensprekelijk individuele verantwoordelijkheid draagt bij feiten die in het Belgische strafrecht worden beschouwd als doodslag met voorbedachten rade en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig, niet-politiek misdrijf, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land was toegelaten als vluchteling, gaat het niet om een tegenstrijdige motivering.

Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië en dat hijzelf hieromtrent minstens een begin van bewijs heeft bijgebracht. In het bestreden arrest wordt echter duidelijk aangegeven, mede met verwijzing naar een aantal overwegingen uit de aangevochten beslissing van de verwerende partij, waarom te dezen geen beïnvloeding blijkt die ten nadele van verzoeker tot een oneerlijk proces in Albanië zou hebben geleid. Uit de desbetreffende overwegingen in het bestreden arrest blijkt eveneens wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedoelt met een “gebrek aan objectieve elementen” in verzoekers kritiek tegen de beslissing van de verwerende partij, namelijk dat verzoeker zich beperkt tot “blote beweringen”, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog ingaat op de concrete rechtsgang die verzoeker in Albanië heeft ondergaan. Verzoeker toont wat dat betreft geen motiveringsgebrek in het bestreden arrest aan.

2. Met de voormelde ongegrond bevonden kritiek toont verzoeker evenmin een schending aan van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker een nieuwe beoordeling ten gronde van de voorliggende stukken zou vragen, dient

te worden opgemerkt dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

3. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijf september tweeduizend drieëntwintig, door:

Carlo Adams, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Bart Tettelin, griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams